

# Bengt Larsson, Finspång

Avled 2013-08-20

*Publicerat 2013-10-30*

Bengt Larsson föddes i Finspång 1931. Det som kom att prägla hela hans liv var det stora intresset för musiken och den uppgift han hade som musikanter och musikledare inom Frälsningsarméns kår i Finspång. Det sista kom han att vara under halva sitt liv – 41 år – i kombination också med andra uppdrag. Redan före Bengt hade hans pappa Helmer varit med bland pionjärerna när Frälsningsarmén i Finspång år 1912 tog till de populära och glada mässingstonerna.

Bengt växte upp i en tid med oroligheter och krig i Europa och i hela världen. Han återkom ofta till denna period och relaterade också dagspolitiska händelser till hur det hade varit då – och hur tryggt det var att i tider av oro få leva i gemenskap, att få spela tillsammans och att få ha en kristen tro. När Bengt berättade om gångna dagar och återgav episoder ur sitt liv så var det ofta händelser som gestaltade just detta; hur man under enkla förhållanden hade kämpat tillsammans men hållit modet upp just för att man hade sin tro och för att man hade varandra.

Som ung gick Bengt i yrkesskola och var verksam som svarvare på STAL till 1983. Efter det var han yrkeslärare vid Ebersteinska skolan fram till sin pensionering 1996. Bengt började som barn spela mässingsmusik och blev snart en driven musikanter på sin ventilbasun och senare eufonium. 1951 träffade Bengt Siv från Norrköping, de gifte sig 1956 och fick barnen Per och Hans vilka båda började spela de också. Hemmet på Norra Storängsvägen blev bland grannar och vänner känt för att vara ett hem fyllt med mässingsmusik – och med doften av Sivs goda kaffe!

1972 fick Bengt den finaste titeln man som musikanter kan ha i Frälsningsarmén och som bara finns där: "Musikmästare". Han ledde finspångsmusikanterna in på 2013 och deltog aktivt så sent som i juni i år. 1998 utsågs Bengt till Finspångs kommuns kulturstipendiat.

Många är vi som vid unga år fått hjälp att lära oss spela av Bengt, som har spelat under hans ledning, som har fått vara hans kamrat och dela varandras glädje och sorg tillsammans. Bengts stora förmåga låg i att uppmuntra, motivera och hålla samman sina musikanter, och i att kunna välja musikstycken som talade till sammanhanget och dem som fanns där då. Även om man bara var tre musikanter som spelade och åhörarna kanske ännu färre, så skulle man göra det så bra man någonsin kunde och med ett gott humör.

Att få musicera till Guds ära var för Bengt det allra högsta, helst tillsammans med muntra musikanterkamrater, och vi är glada att vi fick vara några utav dessa. Tack Bengt!